

1. Kapitel

Der er bælgravende mørkt på kirkegården omkring Greve Kirke. Månen kæmper mod de gråblå skyer, men dens svage lys kan ikke jage mørket væk, der hviler over gravpladserne. En ældre herre med Sixpence hat er ude og lufte sin hund. Han har forvildet sin ind på kirkegården og er blevet overrasket over, hvor mørkt der egentligt er. Den lille, behårede pølse med fire ben, som trækker af sted med ham, lader ikke til at have noget imod mørket. Hunden trækker rullelinen ud til maksimal længde og når en hel række gravpladser væk fra grusstien. Der, i mørket, knæler en skikkelse ved en grav. Pølsehunden løber hen med logrende hale og sniffer til manden. Han drejer hovedet, og en lav knurren lyder fra hans strube. Hunden piber og stikker halen mellem benene.

”Dejlign aften at besøge sine savnede,” forsøger den ældre herre og vipper til sin Sixpence.

Manden rejser sig og løfter en spade fra jorden. Han er både lavere og tyndere end den gamle, men der er noget truende over hans adfærd. Han stikker sit hoved helt op i ansigtet på den gamle mand.

”Skrid,” hvæser han.

Den gamle mand løfter sin hund op, og uden et ord skynder han sig ud fra kirkegården.

Den spinkle mand kigger rundt. Kirkegården er øde nu. Han træder ind på gravstedet og hugger spaden i jorden. På trods af sin lille størrelse får han hurtigt gravet dybt, og efter et stykke tid lyder der et hult dunk. Han sætter tempoet op. Kisten kommer til syne. Træet er mørnet og flækket. Manden hopper ivrigt ned i hullet, skovler jord væk med fingrene og flår plankerne op. Han stikker hænderne ned i kisten og roder rundt mellem knoglerne. Endelig finder han det, han søger – et lillestensmykke. Han retter sig op og børster jord af sit smaragdgrønne fund: en broche med bølgende former. Den lille mand smiler, og månelysen oplyser hans gule tænder. I stedet for et grin lyder en raspende hvæsen, der får hans krop til at bevæge sig i små stød. Den sære latter går hurtig over i en lav knurren.

”Det var den første,” hvisker han til sig selv. ”Nu skal de svin snart få betalt!”

Der lyder et hvin fra stuen i den store to-etagers villa. Mille og Alex går i 7. Klasse, men det kan man ikke se lige nu, hvor de opfører sig som to fem-årige. De vælter rundt i stuen i en

Englejægeren #0 af Jan Kjær og 5.B på Mosedeskolen

blanding af karateslag og pudekamp. Mille hamrer løs på Alex, men slagene preller af som en myg på en elefant. Alex vifter hende væk med en fejende bevægelse, og hun flyver baglæns gennem stuen og hamrer ind i en kommode. De små figurer, der står sirligt opstillet, vælter omkuld. Mille lander på gulvet ved kommoden og får en af figurerne i hovedet.

"Din bøf," skriger hun hidsigt. "Styr dig lige!" Men hun kan ikke lade være med at grine.

Alex rødmer alligevel. Nogle gange glemmer han, at han er dobbelt så stor som Mille.

Mille rejser sig og giver Alex en lammer på skulderen. Den store dreng rykker sig ikke en millimeter, og han smiler bare til Mille. Selvom han er stærk og kraftigt bygget, så er han lige så rolig, som hun er hidsig. De er på alle måder hinandens modsætninger, både i størrelse og temperament. Måske er det derfor, de passer så godt sammen. De er ikke kærester, bare venner. Og Mille får et af sine berømte raserianfald, hvis nogen siger noget andet.

Milles mor kommer ned ad trappen. Hun flasher et par kæmpe ringe. En på hver ringfinger. Den ene ring har en stor, blå ædelsten, den anden en rød.

"Safir eller rubin?" spørger hun med et stort smil. Hun holder begge hænder op til kjolen, så Mille kan afgøre hvilken farve, der passer bedst. Men så opdager moren de væltede figurer.

"Altså, Mille. hvor gammel er du?" råber hun. "To sekunder alene og du vælter alting. Jeg ved altså ikke, om du er stor nok til at være alene hjemme."

"Det var et uheld!" råber Mille, mens hun og Alex skynder sig at stille figurerne på plads. "Vi skal nok passe på, mens I er væk!"

Milles mor himler med øjnene og forsvinder op ad trappen igen.

Alex samler en figur op fra gulvet. En lille menneske med udstrakte arme.

"Hvad laver ham her?" spørger han og viser den til Mille.

"Who cares," svarer Mille og trækker Alex hen til sofaen og tænder for fjernsynet.

Englejægeren #0 af Jan Kjær og 5.B på Mosedeskolen

”Okay, vi sætter os bare her, til de er skredet,” siger hun og sætter sig artigt i sofaen med hænderne foldet i skødet. Alex sætter sig ved siden af hende, netop da programmet skifter, og en meget seriøst udseende kommentator dukker op på skærmen.

”Vi bringer en efterlysning. En indsat er flygtet fra Arresthuset i Køge. Han er sidst set omkring Greve Kirkegård, hvor han formodentligt har plyndret en grav. Dette smykke er blevet fjernet fra graven.”

Et billede af et grønt stensmykke med et bølgende mønster dukker op på skærmen ved siden af billedet af den indsattes ansigt. Manden har små, skæve øjne og høje kindben. Han tænder er gule, og han har en stor, spids næse, der giver ham et rottelignende udseende. Øjnene er kolde som is.

”Hvis De ser denne mand, så forsøg ikke at tage kontakt ham, men tilkald politiet med det samme. Han er mentalt ustabil og ekstremt farlig.”

”Ha,” griner Mille. ”Ham ku’ jeg da tage med den ene hånd på ryggen.”

2. Kapitel

Mille og Alex vinker til Milles forældre, mens de lydløst bakker Teslaen ud af indkørslen.

"Vi skal nok passe godt på huset," råber Mille. Morens ansigtsudtryk afslører, at hun ikke er helt overbevist. Hun ruller vinduet ned.

"Ingen fester," formaner hun. "Og ikke smadre noget!"

"Farveeeeel, mor," siger Mille bare og vinker igen. Moren vinker nervøst tilbage, inden bilen forsvinder ned ad gaden.

"Oh, yeah," råber Mille, da bilen er ude af syne. "Så er der pizza og Fortnite."

Mille klapper sig selv på lommerne, og hendes smil forsvinder. "Oh, shit," udbryder hun. "Hvor er min mobil?"

Efter at have endevendt sit værelse og alle jakker og lommer, går det pludselig op for Mille.

"Jeg har glemt den på museet!" siger hun og klapper sig selv på panden. "Vi bliver nødt til at hente den, ellers får min mor et fø!"

Pizza og Fortnite headshots bliver udskudt, og Mille og Alex hopper på cyklerne og okser tilbage til Greve Museum, som de besøgte med klassen tidligere på dagen. De triller ind i museets gårdareal og stiller cyklerne.

"Vi sad derovre," siger Mille og peger på en mørkt hjørne af gården. De går i gang med at lede.

"Her er den!" jubler Mille, men bremser sig selv, da hun hører skridt i porten. Rent instinktivt sætter de sig på knæ ved en busk og stirrer mod indgangen. Mille holder en finger for munden.

En mørk skikkelse kommer til syne i porten. Han bærer en jernstang i den ene hånd og går direkte over til et vindue ved siden af indgangen.

Uden at tøve smadrer manden jernstangen ind i glasset, så det splintres. En skinger hyletone fylder gården. Larmen er øredøvende, men tyven ænser den ikke. Han rydder vindueskarmen for glasskår og springer ind i bygningen.

Englejægeren #0 af Jan Kjær og 5.B på Mosedeskolen

"H-hvad skal vi gøre?" hvisker Alex og knuger Milles jakke. Mille svarer ikke. Hun stirrer paralyseret på det smadrede vindue.

"Vi må væk," hvisker hun efter et stykke tid. "Strisserne kommer om lidt."

Mille rejser sig, men i samme øjeblik dukker skikkelsen op i vinduet igen. Mille springer tilbage i skjul, mens tyven hopper ud i gården. En bilmotor brummer i nærheden, og en Securitas bil kommer drønende ind i gården. Den bremses så hårdt, at småsten ryger i alle retninger. Lyset på bilens tag tændes, og tyven bliver fanget i spotlyset.

En vagt springer ud af bilen. Han tænder sin lommelygte og blænder tyven med lysstrålen.

"Stop, hvor du er!" råber vagten. "Smid dit våben, og sæt dig på knæ."

Den spinkle mand i lyset hvæser som en dyr. Han sætter sig på knæ og kaster jernstangen hen foran vagten. Vagten træder over stangen og nærmer sig forsigtigt tyven. Mille hiver Alex i skulderen og peger på jernstangen, der nu ligger bag vagten. Det ser ud, som om den letter fra jorden.

"D-den svæver," stammer Alex.

Vagten fumler med sit bælte og hiver nogle strips frem, før han igen retter lyset mod tyven. Den lille, rottelignende mand kigger op i lyset og misser med øjnene.

"Det er *ham!*" hvisker Mille og giver Alex en albue i siden. "Ham fangen fra TV!"

"Læg dig ned på maven," siger vagten og holder stripsene frem mod tyven. "Armene om på ryggen."

"Det tror jeg ikke," hvæser tyven, og i samme sekund smadrer den flyvende jernstang ind i nakken på vagten. Hans livløse krop rammer jorden samtidig med lommelygten. Tyven griner og samler stangen op. Han tager en lille, grøn broche op af lommen og vender den mellem fingrene.

"Så mangler jeg kun én," mumler han til sig selv og forsvinder ud gennem porten.

"Skal vi ikke ringe efter politiet ... eller en ambulance?" spørger Alex.

Securitas-vagten stønner svagt. Han tager sig til nakken og ruller om på ryggen.

Englejægeren #0 af Jan Kjær og 5.B på Mosedeskolen

"Nej, vi har ikke tid," siger Mille. "Vi må følge efter tyven."

Mille og Alex spurter tværs over gården til deres cykler. Vagten kommer op på knæ, mens han stadig ømmer sig. "Hvem er I?" spørger han forvirret.

Mille svarer ham ikke, hun kigger bare på Alex. "Han er ok, kom!" siger hun. "Før tyven kommer for langt væk."

Mille og Alex ser tyven et stykke væk. De triller efter ham i mørket, nærmest lydløse. Tyven løber af sted. Han kigger sig ikke tilbage en eneste gang. De nærmer sig vandet. Tyven løber ind på parkeringspladsen ved Mosede Fort, det gamle forsvarsværk fra 1. Verdenskrig. Nu er det rekreativt område, og kasematterne er indrettet som museum. Mille og Alex stiller cyklerne. Tyven fortsætter over pladsen og op på en af voldene. Her forsvinder han ned ad nogle trapper.

"Lad os følge efter ham," siger Mille. "Måske kan vi lukke ham inde til politiet kommer."

Alex tøver, men Mille trækker ham med. De lister op på volden og når til trappenedgangen.

De går langsomt ned ad trapperne, og da de når bunden, forgrener gangen sig til begge sider. Lige foran dem er en tung metaldør, som står på klem. Der er lys derinde. Mille lister døren op, og de to børn sniger sig indenfor.

3. Kapitel

Mille og Alex kommer ind i et lille, firkantet rum med en tung metaldør på den modsatte væg. Rummet oplyses af en arbejdslanterne, der står midt i rummet på et bord lavet af kasser og planker. Gulvet flyder med trætønder, hørsække, gamle tæpper og rebstykker. Et par tæpper er foldet ud i hjørnet som en seng.

Støvede fotografier hænger på væggene. Og tallerkener og skåle står i stakke på snavsede hylder.

"Hvor er han henne?" spørger Mille.

Alex peger mod den lukkede dør overfor dem. "Han er vist smuttet ud den anden vej. Skal vi ikke ringe efter politiet?" Alex tager sin mobil frem, men der er ingen forbindelse.

De hører en knirken, og idet de vender sig rundt, smækker den tunge jerndør i. De løber hen og trækker i døren, men den er låst. Der er en udluftningsrist over døren, og de kan høre den lave stemme gennem den.

"Sådan et par nysgerrige møgunger. Tror I, at I kan stoppe mig?"

"Slip os ud," råber Alex. "Vi lover, at vi ikke siger noget."

"Det er garanteret *DEM*, der har sendt jer, ikke?" spørger stemmen. "I er allesammen ens."

"Vi er ikke sendt af nogen," råber Mille. "Slip os ud."

"Når talismanen er samlet, får jeg min hævn," hvæser stemmen. "Jeg bliver uovervindelig, og så skal I alle sammen DØ!"

Stemmen forstummer, og Mille og Alex hører skridt på trappen. Så er tyven væk.

De to børn står et øjeblik og kigger på hinanden, så vender Mille blikket mod risten over døren.

"Jeg kan komme ud der!" siger hun og peger på risten. Hun trækker en kasse hen foran døren og tager en skovl, der står op af væggen. Mille stiller sig på kassen og hamrer løs på det lille gitter over døren. Det giver sig hurtigt og river sig løs af skruerne, der holder det på

Englejægeren #0 af Jan Kjær og 5.B på Mosedeskolen

plads. Mille smider skovlen og hiver til. Efter et par minutter er trådnettet bøjet til side. Mille vender sig mod Alex.

"Hestesko, kom!" siger hun og vifter Alex hen mod sig.

Den store dreng løfter med lethed pigen op, og hun klemmer sig gennem risten. Der lyder et bump og et "Av for Satan," da hun rammer jorden udenfor. "Svinet har sat en hængelås på," siger Mille. "Jeg kan ikke få den op."

"Det er ok," siger Alex. "Jeg bliver her og leder efter spor. Du kan ringe til politiet."

"Vent, min mobil er død," siger Mille.

Alex rækker noget ud af hullet. Mille griber det. Det er en powerbank. Hun smiler. Selvom alle andre er stoppet, så spiller Alex stadig PokemonGo. Og Mille giver ham ikke shit for det ligesom alle andre. Det er derfor, de passer godt sammen.

"Godt tænkt, Alex," siger hun. "Du er virkelig modig. Jeg skynder mig!"

Hun plugges powerbanken ind i sin mobil og spurter op ad trappen.

4. Kapitel

Alex vender sig mod rodet på bordet. Han begynder at bladre de mange prints, papirlapper og udklip igennem. Han standser ved et stykke gulnet papir med grove streger på. Der er en tegning af et grønt smykke, der er delt i tre dele. Den midterste del er en lille figur.

"Hvor er det, jeg har set den?" spørger Alex sig selv, mens han studerer tegningen af den lille figur med udstrakte arme, der er omgivet af bølgende former. Under tegningen står nogle snirklede bogstaver: "Talismá de telequinesia". Men der er ingen klokke, der ringer hos Alex. Han lægger tegningen fra sig og kigger rundt i lokalet. Bag han hænger et gammelt støvet kort over Greve. Nogen har tørret støv af på midten og tegnet på glasset. "Der er sat et kryds over Greve Kirke," siger Alex til sig selv. "Og der hvor Greve Museum ligger." Alex klør sig i håret. "Hvad betyder det?"

Der er også en cirkel på kortet. "Det er den vej Mille på," siger Alex til sig selv. Og pludselig slår det ham.

Alex hiver tegningen frem igen. Han genkender den lille figur med udstrakte arme. "Det er den, vi væltede, der ramte Mille i hovedet." Alex tager sig til panden. "Oh, shit. Psykopaten vil bryde ind i Milles hus!" Nu husker Alex også, hvor han har set det bølgende mønster omkring den lille figur. Fra fjernsynet. Smykket, der blev stjålet i gravrøveriet. "Tyven er ude på at samle alle tre dele," mumler Alex til sig selv. "Talismá de telequinesia ..."

Pludselig forstår han. Mille må advares. Han tager sin telefon, træder op på kassen og sætter mobilen fast i åbningen over metaldøren.

"YES!" jubler han. "Der er 1 barres forbindelse."

Han trykker på Milles ikon på Skype.

Tyven er væk, da Mille kommer op fra bunkeren. Hun finder sin cykel og cykler ud til rundkørslen lige uden for Mosede Fort. Hun tager mobilen frem.

Powerbanken sidder stadig i. Batteriet er oppe på 5%. Hun tænder mobilen.

I samme sekund bimler Skypes karakteristiske ringetone. Det er Alex.

Englejægeren #0 af Jan Kjær og 5.B på Mosedeskolen

"Har du fundet ud af noget?" spørger Mille.

"Han er ved at samle en talisman, der vil mangedoble hans styrke," råber Alex ind i telefonen. "Han kan telekinese. Han kan flytte ting med tankens kraft."

"Okay," siger Mille. "Men han er desværre også forsvundet!"

"Jeg tror, jeg ved, hvor han er på vej hen?" siger Alex. "Han vil have fingre i din mors figur. Han er på vej hjem til dig, Mille!"

"Er psykopaten på vej hjem til mig?" råber Mille. "Jeg ringer til politiet."

Mille ringer 1-1-2. "Alarmcentralen," bliver der svaret.

"I må skynde jer hjem til mig," råber Mille i telefonen. "Ham den sindssyge fange fra fjernsynet er på vej hjem til mig!"

Mille gi'r politiet adressen og sætter sig op på sin cykel og tramper som en sindssyg i pedalerne.

Da hun når hjem, ser hun, at havelågen står åben. Hun sniger sig ind i haven og opdager skikkelsen inde i huset. For sent! Skal hun vente på politiet? Hun kan ikke høre sirener. Hvis hun ikke gør noget, slipper han måske væk igen.

Mille låser sig ind af hoveddøren og lister hen til døren ind til stuen. Tyven løfter den grønne smaragdfigur op fra kommoden. Han sætter den på plads mellem de to andre stenstykker, som han holder i hånden. Der lyder et *KLIK*, og med ét begynder figuren at stråle. Tyven knuger talismanen i sin hånd, mens hans krop ryster, som om der går strøm igennem ham.

"ENDELIG!" råber han ekstatisk.

Mille tøver ikke. Hun spurter frem for at tackle tyven. Men han laver en hurtig bevægelse med hånden, og en lænestol letter og flyver direkte mod Mille. Mille kaster sig ned, og stolen fortsætter gennem vinduet med et brag og lander ude i haven

"Dig igen," hvæser tyven irriteret.

Han vipper med fingrene, og spisebordet løfter sig.

Englejægeren #0 af Jan Kjær og 5.B på Mosedeskolen

Mille hiver telefonen frem. Der er stadig forbindelse til Alex. Hun skriger ind i telefonen.

”Hvordan stopper man den her fucker?”

5. kapitel

Alex hører lyden af porcelæn, der smadres. Billeder fra stuen flimrer over skærmen, mens Mille skriger. Alex roder febrilsk gennem stakken af papirer. Han hjerte banker, så det lyder som en stortromme i hans hjerne. Hans hænder ryster. Mille skriger igen.

Der er en skitsebog fyldt med billeder af mænd i politiuniformer. Store bogstaver er skrevet over ansigterne. DØ! Og HÆVN! Men det hjælper ikke Mille. Et par løsblade falder ud af bogen. En oversigt over stentyper, sat op i en pyramideform. Øverst på pyramiden sidder en grøn sten, en smaragd.

Der lyder et brag i telefonen, og Mille jamrer. Tyven hæse stemme lyder. "Du kommer ikke til at standse min hævn, lille tøs."

Alex er ved at begynde at græde. "Hold ud, Mille!" råber han op til telefonen, der sidder i klemme i risten. "Jeg finder det lige om lidt!"

Axel finder et print fra en hjemmeside med sten og krystaller. Siden beskriver Rhodonit, Rosakvarts og Rubin. Tyven har sat streger i afsnittet om rubinen. 'Rubinen er blevet kaldt ædelstenes konge – og kongernes ædelsten'.

Axel bider tænderne sammen. Hvert sekund han spilder kan afgøre Milles liv. Han læser febrilsk, mens han ud af øjenkrogen skanner rummet for andre spor. Han når sidste afsnit: "Rubinen kan absorbere kraften fra andre sten."

Alex skriger højlydt og løfter papiret, som om han har scoret touch down.

Alex hopper op på skamlen og vifter papiret foran telefonens kamera.

"En rubin kan neutralisere talismanen," råber han af sine lungers fulde kraft. "Du skal bare finde en rubin!"

"En rubin!" skriger Mille tilbage. "Jeg har sgu' da ingen rubiner!" Men i samme sekund hun siger det, rammer svaret hende. Hun er klemt fast mellem muren og sofaen, men hun vrikker sig løs og spurter op ad trappen. Hun håber, at hendes mor valgte at tage safirringen på, ellers er hun fucked. En standerlampe kommer flyvende efter hende som et spyd, men hun undviger og når første sal.

Hun tonser ind i morens påklædningsværelse og roder hendes smykker igennem.

Englejægeren #0 af Jan Kjær og 5.B på Mosedeskolen

"Rubin, rubin," gentager hun for sig selv. "Hvordan fa'en kan en kvinde have så mange smykker?"

Men så ser hun den røde ædelsten glimte mellem de andre smykker. Hun kan høre skridt på trappen. Hun tager ringen på fingeren og træder frem foran tyven. Han smiler sejsikkert.

"Det er ude med dig, tøs," siger han og sender et blik i retning af en stenstatu, der står på en hylde ved siden af ham. Han rækker hånden med talismanen frem, og statuen letter. Mille træder et skridt frem. Med en rystende hånd peger hun på ham med rubin-ringen på fingeren.

Tyven ser forundret på ringen. "Hva' laver du?" spørger han med et skævt smil. Men hans smil forsvinder, da statuen dumper til jorden med et brag. Han kigger forvirret på statuen. Med det samme kaster Mille sig over ham. Slagene hagler ned over ham. Han prøvede at undvige og træder et skridt tilbage. Han har glemt trappen bag sig og mister balancen.

Tyven ruller ned ad trappen, banker hovedet ind i væggen, gelænderet og hver andet trin på vej ned. Da han endelig rammer gulvet i stuen, ligger han stille. Mille tøver ikke et sekund. Hun løber ud i bryggerset og finder en af farens forlængerledninger. Hun binder ham hurtigt. Vrister talismanen ud af hans hånd. Endelig hører hun sirener.

Politifolk fylder stuen. Der er væltede møbler og glasskår overalt. En høj mand i grå frakke træder ind i stuen, og de andre politifolk træder til side.

"Mit navn er Smith," siger han henvendt til Mille "Jeg er fra PET, Politiets Efterretningstjeneste."

"Mille," siger Mille tøvende.

To politifolk løfter tyven op. Han kommer til sig selv og vrider sig voldsomt, men ledningen holder ham. "Jeg stikker af igen," skriger han. "I kan ikke holde mig inde!"

"Du tager fejl, sortblod," siger Smith til ham. "Jeg kender din type. Og du kommer aldrig ud igen!"

Englejægeren #0 af Jan Kjær og 5.B på Mosedeskolen

"Sortblod," stammer Mille. "Hvad er det?"

"Sortblod er en vederstyggelighed. En menneskelig mutation," forklarer Smith. "Den giver folk ugudelige evner, og det er mit job af stoppe dem."

Smith kigger rundt i stuen på alle de smadrede møbler. "Men du stoppede ham helt alene," siger han. "Hvordan klarede du det?"

"Jeg kunne ikke have gjort det uden Alex," mumler Mille.

"Alex," gentager Smith og kigger rundt i stuen. "Hvor er han?"

"Han er fanget i en kælder ved Mosede Fort!" svarer Mille.

"Det duer jo virkelig ikke," siger Smith og lægger en hånd på Milles skulder. "Skulle vi ikke tage af sted og slippe din ven ud i en fart?"

SLUT